

POLEDNIC

"A budeš tu sedět, dokud to nedojíš!" -

Dítě se jen ušklíblo, nechtíc odporovat vůli své rodičky. Čas oběda napovídalo slunce v polední pozici, ohřátý příkrm ze včerejška se chystal zalepit dětský žaludek a inteligentní telefon zářil skrz světlo letního dne. Každou chvíli byl jeho displej rozsvěcován a následně zhasínán, aby se mohl za krátkou dobu opět znovu rozsvítit. Blikání ženu vábilo, volalo její zvědavost.

Dítě se přeci jen do hmoty na talíři pustilo; matka dřímala mobil v ruce. -

Dítě do sebe cpalo kaši jen velmi neochotně. Ta vytrvalost při polykání oné sériově vyráběné břečky stala se podmíněnou despotickými pohledy, které žena v roztěkání smyslů stačila dítěti věnovat. Většinu pozornosti jejich očí však strhávalo ono směšně malé okénko do celého světa. Žmoula ho v ruce. Dohlédla přes něj daleko. Volala do světa a svět volal k ní. Přítomnost v zapatlané kuchyni pokryté rozházenými hračkami jí nepřipadala už zdaleka tak zblázněná hodná. -

Pohledy soukající stravu do žaludku ustaly. Proto se i lžice nesená drobnou ručkou zastavila; snad nechutí pokračovat v krmi nebo nechutí jídla samotného? Ta troufalost ovšem ve svém jednání neuměla domyslet důsledek sebe sama.

"Já ti říkám, že se nezvedneš, dokud ten talíř nebude prázdný!" -

Ani se na dítě nepodívala. To v respektu zabíhající do hrůzy obnovilo pohyb kaše k ústům. Převalovalo sousto na jazyku, sem a tam, zdálo se, že množství kaše v jeho papulce roste. Nevěnovala tomu pozornost. Displej stále blikal a svítil; odnášel jejího ducha stále dál a dál. Od nevyžehlené kupy prádla, od neumytého nádobí, od občasných křiků, od odmouvaní, od zapatlaných ručiček a neposedných nožiček, od neučesaných vlásků a špatně vyslovovaného R. V tom okázalém pocitu svobody za zády tušila nějaký problém. Ovšem vrátit se zpátky do stísněné kuchyně ke stolu bylo jako vměstnávat se do drátěného obleku menší velikosti.

Kaše ne a ne sklouznout do krku. Nechutnala. A ani nemohla začít chutnat. Byla žmoulána mezi jazykem a zuby a patrem, lepila se na dášně jako bezbarvá plastelína, ucpávala všechny chuťové pohárky.

"Jez!" -

Začala hrozit napřaženou rukou, oči stále kdesi mimo místnost. Dítě nechtělo jíst. Dítě nechtělo nejíst. Hyperloajálně do sebe hmotu soukalo, žena napřahovala ruku stále víc. Sousta nepolykalo, hromadila se mu v pusince, žena proklikávala sem a tam, oči jí těkaly. Dítěti nálož příkrmu v puse rostla, příkrm přestával vpouštět vzduch do plic. Mobil svítil. Žena neviděla. Neslyšela. Zvuky dávení, vykašlávání chuchvalců kaše. Modrá tapeta displeje zpodobňovala se s barvou dětské tvářičky. Displej zářil, zářil.

Zvuky utichly. Žena odložila přístroj, korespondenci i nové nabídky na let.go vyřídila. Otřela zbytky kaše z nehybných rtíků a zmodralých tvářiček. Telefonu došla baterie.

"Už nejz dítě, máš dost." -